

Mary Alice Monroe

Terug naar
het strandhuis

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

De onechte karetschildpad (Caretta caretta) is een schildpaddensoort uit de familie zeeschildpadden (Cheloniidae). Het is een van de grootste soorten zeeschildpadden en te herkennen aan het roodbruine rugschild en de grote en brede kop met krachtige kaken.

De schemering was ingevallen en een felrode zon zakte weg in de nevel aan de kust van South Carolina. Lovie Rutledge stond in haar eentje op een klein, golvend zandduin en keek hoe twee jonge kinderen met haren in dezelfde zandkleur als het strand gilden en ronddartelden terwijl ze het eeuwenoude tikspelletje speelden met de zee. Een trillerig lachje trok haar mondhoeken omhoog. De jongen kon niet meer dan vier jaar oud zijn, maar zocht strijdlustig de confrontatie met het water op, de stok in zijn hand naar voren stekend als een zwaard. Vervolgens draaide hij zich op zijn hielen om en rende hij terug het strand op, achternagezeten door een golf. Het arme joch werd vaker wel dan niet getikt. Maar het meisje... Was ze zeven of acht? Dát was pas een bedreven speler. Ze danste op haar tenen rond, kwam uitdagend dicht bij het schuimende water, instinctief aanvoelend op welk moment ze zich moest terugtrekken, het water tartend met haar schrille lach.

Net haar Cara, dacht Lovie, aan haar jongste kind denkend. Toen zag ze een eenzame golf over de jongen heen spelen, hem omverwerpen en woedend sputterend achterlaten en moest ze grinniken. En net haar zoon, Palmer. Iets verderop was de jonge moeder van de kinderen voorovergebogen bezig de achteloos weggeworpen emmers en schepjes in een canvas tas te stoppen, erop gebrand te vertrekken.

Stop met waar je mee bezig bent en kijk naar je kinderen! wilde Lovie tegen de jonge moeder zeggen. Snel, laat die spullen liggen en draai je hoofd om. Zie je hoe ze vol overgave lachen? Alleen heel jonge kinderen kunnen zo lachen. Kijk hoe ze je aanwijzingen laten zien van wie ze zijn. Koester deze momenten! Geniet ervan. Want ze zullen even snel voorbijgaan als de zonsondergang. En dan, voor je het weet, ben je zoals ik: een oude vrouw, alleen en bereid om alles en iedereen in te ruilen voor nog één lieflijke avond zoals deze met haar kinderen.

Ze sloeg haar armen om haar lichaam en zuchtte. 'Lovie, je zeurt,' zei ze hoofdschuddend tegen zichzelf. Natuurlijk zou ze dit niet tegen de jonge moeder zeggen. Dat zou lomp zijn, en nergens goed voor. De moeder was gekweld, haar hoofd liep over van alle dingen die ze nog moest doen. Ze zou Lovies waarschuwing pas begrijpen als haar kinderen volwassen en het huis uit waren. Op een dag zou ze terugdenken aan deze schemerige avond en aan het beeld van haar kinderen die dansten in de vloedlijn en dan... Ja, dán zou ze wensen dat ze was gestopt en hun mollige handjes had vastgepakt om mee te spelen.

Lovie keek toe hoe het tafereel zich op voorspelbare wijze ontvouwde. De handdoeken werden uitgeschud en opgevouwen en vervolgens in de tas gepropt, de kinderen werden bij het water weg geroepen en terwijl de lucht donkerder werd leidde de moeder haar vermoeide soldaatjes in slordige formatie over het duin en uit het zicht.

Er heerste weer stilte over het bekende stuk strand. Er was weer een dag voorbij. Aan de waterrand hupte een strand-

loper met stramme poten over het zand en schuim. Achter Lovie zwaaide het hoge gras in de avondwind. Ze sloot haar ogen en luisterde naar de geluiden van de avond. Er zouden nog maar een paar van deze rustige avonden komen. Het was half mei en de toeristen zouden al snel bezit nemen van de kust van South Carolina.

Haar geliefde zeeschildpadden zouden ook al snel het strand opzoeken.

Terwijl de hemel om haar heen donkerder kleurde, tuurde ze lange tijd naar de zee. Ergens in de deining die in beweging werd gebracht door de wind wachtte een onechte karetschildpad haar tijd af. Ze wachtte tot een sterk instinct haar zou vertellen dat het moment daar was om het land op te gaan. Langer dan ze zich kon herinneren had Lovie elke zomer gedaan wat ze kon om de zeeschildpadden door het broedseizoen te helpen. Onder de moeders van dit jaar konden best jongen zijn die zij twintig jaar eerder had geholpen naar de zee te scharrelen. Ze glimlachte bij de gedachte.

Lovie liep naar de vloedlijn, naar waar de zee zich aan haar voeten uitstreckte. Als jong meisje, zo ontzettend veel jaren geleden, was zij ook giechelend weggerend tijdens dat tijdloze tikspel met de zee. Net zoals haar kinderen en kleinkinderen. Maar zij en de zee waren inmiddels oude vrienden en ze was vanavond niet gekomen om te spelen. Ze had haar oude vriend opgezocht om troost te vinden. Ze stond daar bewegingloos, voelde elke rimpeling rond haar enkels als een streling, hoorde het zachte gebulder van de branding als liefdevol gefluister. *Ach toch...*

Tranen vulden haar ogen. De aanblik van de moeder en haar jonge kinderen had beelden opgeroepen die zowel vreugdevol als hartverscheurend waren. De jaren waren te snel voorbijgegaan, waren als zand door haar vingers gegleden. Ze tilde haar kin op en veegde de traan van haar wang. De enorme blauwe vlakke leek zich tot in het oneindige uit te strekken. Dit was geen moment voor tranen, sprak ze zichzelf

toe. Ze was oud genoeg om te weten dat het leven, net als de zee, niet altijd eerlijk spel speelde. Toch had ze altijd geloofd dat als zij de regels volgde, als ze doorzette, ze op een dag tijd genoeg zou hebben om...

Om wat te doen? vroeg ze zich geschokt af. Ze was er nog niet uit wat er precies miste in haar relatie met haar kinderen. Vooral met haar dochter. Toen ze nog klein waren, hadden Cara en Palmer op hetzelfde stuk strand onder haar toezien oog met elkaar gespeeld. Ze hadden toen een hechte band gehad, hadden samen zoveel plezier beleefd. Maar nu waren haar kinderen volwassen en voelde ze elke centimeter van de afstand tussen hen, die met de jaren groter werd.

Ze draaide zich om en liep over het strand naar drie percelen die onbebouwd waren gebleven op dit stuk kostbare grond en beklom het kleine duin. Achter de percelen zag ze haar strandhuis in de verte als een klein eiland op een duin staan, bijna helemaal verborgen achter een rij hoge oleanders. De eens felgele kleur was gebleekt door de zon en ging op in het woud van gele teunisbloemen die overal op de duinen groeiden. Alle zijden, hoeken en grillige ramen in het huis waren haar lief. Primrose Cottage was meer dan een strandhuis. Het was een toetssteen. Een plek van zonneschijn en geluk voor haar en haar kinderen.

Lovie stond eenzaam naar het westen te turen. Het daglicht doofde uit en de avond werd donker en stil afgezien van het ritselen van de wuivende grassen en het zachte klotsen van de golven op het zand. Terwijl geesten uit het verleden verzezen om rond te wervelen in de hallucinaire kleuren van de schemering, zuchtte ze diep en sloeg ze haar handen als in een gebed stevig ineem voor haar lichaam. Ze was bijna zeventig. Er was geen tijd meer voor spijt of twijfels, geen tijd voor dromen over hoe het had kunnen zijn. Er moesten plannen worden gesmeed. Het strandhuis, en alle geheimen die het herbergde, moest in veilige handen komen. Er was te lang te veel opgeofferd om de geheimen nu naar buiten te

laten komen. Er stonden te veel reputaties op het spel.

Ze hoopte op slechts één ding.

‘Heer,’ smeekte ze, haar stem schor in haar samengeknepen keel. ‘Ik ben niet hier om te klagen. U kent me na al die jaren goed genoeg. Maar volgens de Bijbel sluit u nooit een deur zonder een raam te openen. Daarom vraag ik u om het raam te openen. U weet wat er speelt tussen Cara en mij. Er is waarschijnlijk een wonder voor nodig om tot elkaar te komen. Maar u staat bekend om uw wonderen, dus ik houd hoop. Alstublieft, Heer, het is alles wat ik vraag. Ik vraag niet om meer tijd. Ik zal gewillig gaan als ik weet dat voor die tijd alles hier in orde is.’ Ze glimlachte berouwvol. ‘Ik ga, of ik gewillig ben of niet, dat weet ik ook wel.’ Haar glimlach verdween toen haar gezicht vertrok van pijn. ‘Alstublieft, Heer, geef gehoor aan deze kleine smeekbede. Niet alleen voor mij, maar voor Cara. Help me om nog één keer met mijn kind te spelen voor ik sterf. Breng mijn Cara naar huis.’